

der Udvalgsbehandlingen maa fra Finansministerens Side blive givet bestemte Erklæringer om, at Dækning for de foreslaaede Merudgifter vil blive fundet, og hvor denne Dækning vil blive søgt. Kan Finansministeren ikke forelægge sine Dækningsforslag fuldt udarbejdede før Oktober, maa vi jo bøje os derfor, men det vil blive nødvendigt, at vi i Udvalget faar en nærmere Redegørelse angaaende disse Forhold. Ellers vil det være uforvarsligt at vedtage Udgiftslove af saa stor Betydning som dem, der her er Tale om. Med disse Ord skal jeg altsaa anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling, og jeg agter, naar Tiden dertil kommer, at foreslaa dem henvist til et Udvalg.

Valdemar Olsen: Da vi i Fjor nedsatte den store Lønningskommission, var det en Forudsætning, at de bestaaende Lønninger skulde forblive uforandrede, indtil Kommissionen havde endt sit Arbejde, og at vi indtil da skulde bøde paa de smaa, utilstrækkelige Lønninger ved Hjælp af Dyrtidstillæg. Det foreliggende Lovforslag om midlertidigt Løntillæg bryder imidlertid fuldstændig med dette Princip, hvad jeg i og for sig beklager; jeg tror, det vilde være heldigst for alle Parter, om Lønningskommissionen i Ro havde kunnet ende sit Arbejde uden Forstyrrelse ved nye Lønningslovforslags Vedtagelse i Mellemtiden. Efter Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag er det jo ikke længere Lønningsstandarden af 1908, som Kommissionen har at regne med, men nu vil det blive Lønningsstandarden af 1918, som vil gøre sig gældende under Kommissionens fortsatte Arbejde. Dette beklager jeg, som sagt, thi det var ikke Meningen, da Kommissionen blev nedsat, at den skulde sidde og regne ud, med hvor stor en procentvis Forøgelse de forskellige Lønninger skulde hæves; det var tværtimod Meningen, at Kommissionen skulde overveje hver enkelt Stillings Værdi for sig og fremkomme med Forslag om Lønninger i Forhold hertil. Det foreliggende Forslag fastslaar imidlertid 25 Procents Forhøjelse over hele Linien uden Hensyn til den Forskydning af Stillingernes Betydning og Ansvar, der har gjort sig gældende, siden Lønningslovene af 1908 blev vedtaget. At dette maa virke forstyrrende paa Kommissionens Arbejde, synes mig ganske indlysende. Imidlertid, under Hensyn til den Maade, hvorpaa Forholdet har udviklet sig, under Hensyn til Dyrtidens, jeg kan

vel sige gruppvækkende, Forøgelse fra Dag til Dag, men vel nok først og fremmest paa Grund af, at Københavns Kommune gik den nu ogsaa her foreslaaede Vej, er der vel neppe andet for Rigsdagen at gøre end at følge Trop. Dette vil mit Parti da ogsaa gøre, men det er selvfølgelig ikke med Begejstring, vi gaar med til at give enkelte 3 000—4 000 Kr. i Dyrtidstillæg, medens andre, f. Eks. de Haandværkere, Arbejdere og andre, der staar omtalt i § 10 i Lovforslaget om Dyrtidstillæg for 1919, skal slaa sig igennem med et Tillæg af 250 Kr., og medens Pensionisterne for nogles Vedkommende i et helt Aar kun faar 200 Kr. til at bøde paa Dyrtiden med. Dette Forhold har ikke noget med Retfærdighed at gøre, og jeg kan aldeles ikke anerkende den Motivering for den foreslaaede Forhøjelse, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor det hedder, at „ogsaa for de højere lønnede Tjenestemænd kan Lønningen ikke mere siges at svare til dens Hensigt, efter at dens pengelige Værdi er saa stærkt forringet ved de nuværende Forhold.“ Nej, skal man anføre en virkelig Motivering for denne rent procentvise Forhøjelse af alle Lønninger, maa det være den, som ogsaa blev benyttet af Københavns Kommunalbestyrelse, da den foreslog sine Tjenestemænds Lønninger procentvis forhøjet: at Tjenestemændene allerede nu til Skade for Stat og Kommune udvandrer til de private Erhverv, hvor Lønningerne for Folk fra de højere lønnede Tjenestemandsklasser er betydeligt højere end under Stat og Kommune, og man frygter, at denne Udvandring af de bedste af Tjenestemændene skal tage saa stærk Fart i Fremtiden, at det kan komme til en Katastrofe. Det er den Betragtning, mit Parti lægger til Grund for sin Stilling til det foreliggende Lovforslag, og aldeles ikke den Betragtning, at en Tjenestemand, som f. Eks. har 8 000 Kr. i Løn, er nødsaget til at have 2 000 Kr. i Dyrtidstillæg for overhovedet at kunne leve under Dyrtiden. Men Udvandringen til de private Erhverv af den bedste Del af vore Tjenestemænd er i og for sig ogsaa en saa alvorlig Foreteelse, at det kan forsvares at ofre nogle Millioner paa et Forsøg paa at standse den.

Til Lovforslagets Enkeltheder skal jeg kun bemærke, at følgende Bestemmelse i § 2, sidste Punktum: „Hvis Kommunen allerede paa Grund af Dyrtidsforhold har forhøjet Lærerlønningen, kan Statens og Kommunens samlede Tillæg ikke overstige 25 pCt.“, vistnok er meget uheldig og for-